

Dopis od preláta (červenec 2013)

Uvědomujete si krásu naší katolické víry? Tak se ptá se prelát ve svém pravidelném dopise. Tentokrát, kromě jiného, uvažuje od skutečnosti katolické církve.

22.07.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Před dvěma dny jsme slavili slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla, sloupy víry, kteří prolili svou krev

pro Krista v Římě. Toto město si svatý Petr zvolil za svoje sídlo a zde svůj pozemský život korunoval mučednictvím. A tak se církev v Římě stala *Matkou a hlavou všech církví světa*. Budme Bohu vděční za toto řízení, kterým křesťany upevnil ve zjeveném učení a zaručil viditelným způsobem jednotu, a učme se dávat svůj život tak, abychom uměli každý den umírat svému já.

Bůh připravoval založení církve během celých dějin spásy. Nejdříve ve Starém zákoně, když si vyvolil Izrael za svůj lid, potom v plnosti časů poslal na svět svého milovaného Syna, který se vtělil, kázal, konal zázraky a ustanovil dvanáct apoštolů, aby pokračovali v jeho vykupitelském poslání. „Avšak církev se zrodila hlavně z naprostého sebeobětování Krista za naši spásu; obětování, jež předjímal ustanovením eucharistie a uskutečnil

na kříži.“[1] Potom, „když bylo dokončeno dílo, které dal Otec Synovi na zemi vykonat (srov. Jan 17,4), byl v den letnic seslán Duch svatý, aby stále posvěcoval církev.“[2] Jak si přál náš Otec, naplňme se úžasem nad těmito dvěma tajemstvími a prosme o velkou víru.

Církev závisí zcela na vtěleném Slově, které zpřítomňuje na tomto světě až do konce časů, a je vedena Duchem svatým, který přebývá v jejím lůně jako ve svém chrámu. Budme vděční a žasněme nad tímto hlubokým spojením mezi církví a Nejsvětější Trojicí: je a jsme svatým Božím lidem, tajemným tělem Ježíše Krista, příbytkem Přímluvce. Je logické, že hned po vyznání víry v Ježíše Krista a v božství Ducha svatého vyznáváme v Krédu tajemství církve, do které se začleňujeme křtem a ve které se uskutečňuje – jako všeobecná svátost spásy – dílo našeho posvěcení.

Věřím v jednu svatou, všeobecnou apoštolskou Církev.[3] Toto vyznání víry spolu s výčtem čtyř daností, které církev podstatně charakterizují a zároveň ji ukazují navenek, je tím rozlišujícím znamením katolického učení. ***Toto jsou podstatné charakteristiky církve, které se odvozují od její přirozenosti, tak jak to chtěl Kristus. A protože jsou podstatné, jsou také znaky, znamením, které ji odlišují od jakéhokoli jiného lidského společenství, i kdyby se v něm také hlásalo jméno Krista.***[4]

Uvědomme si nadpřirozený charakter církve; vyznávejme ho nahlas, pokud je to třeba, protože v těchto chvílích je mnoho lidí, kteří (...) na tyto základní pravdy zapomněli a snaží se předložit obraz církve, která není svatá, která není jedna, která nemůže být apoštolská, protože nestojí na skále, kterou je Petr, která není katolická, protože je zvrásněna

nelegitimními osobními zájmy a rozmary.[5]

Tyto silné a jasné úvahy svatého Josemaríi se ukazují jako velmi aktuální, a takové budou vždy. Jak si nedávno povzdychl papež František, **i dnes někteří říkají: „Kristus ano, ale církev nikoli“, někteří tvrdí: „věřím v Boha, ale nikoli v kněze“.** Je to však právě církev, která nám přináší Krista a která nás přivádí k Bohu; církev je velká rodina Božích dětí. Má zajisté také lidské aspekty. V lidech, kteří ji tvoří, pastýřích i věřících laicích existují defekty, nedokonalosti a hříchy. Také papež je má a má jich mnoho, ale je krásné, že když postřehneme, že jsme hříšníky, nacházíme Boží milosrdenství, které vždy **odpouští;**[6] a toto odpuštění se nám uděluje prostřednictvím církve, která je opatrovatelkou spásonosného učení a svátostí, které nás posvěcují.

Ve svaté církvi nacházíme my katolíci naši víru, naše normy jednání, naši modlitbu, smysl bratrství, společenství se všemi těmi bratry, kteří nás už předešli a kteří se očišťují v očišťovně – církev očišťující se –, a s těmi, kteří se už radují – církev vítězná – v blaženosti a věčně milují Boha třikrát svatého. Je to církev, která je tady a zároveň přesahuje dějiny. Církev, která se narodila pod pláštěm Panny Marie a stále ji uctívá jako matku, zde na zemi i v nebi.[7]

Svatý Josemaría, který miloval bláznivě svatou církev, nás učil jednat stejně tak. Od samého okamžiku založení Opus Dei viděl jasně, že k oslavě Boha, k vyvýšení Krista na vrchol všech lidských aktivit je třeba držet se tohoto hesla: **Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!** Musíme být všichni pevně spojení, musíme jít k Ježíši skrze

Marii, v jednotě úmyslů a tužeb s římským biskupem, Kristovým vikářem na zemi. A v *Cestě* nechal napsané pro všechny katolíky: „***Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!...***“ – ***Chápu pauzu, kterou děláš v této modlitbě, vychutnáváš slova: věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev...[8]***

Církev je jedna, protože je to „lid shromážděný v jednotě Otec a Syna a Ducha svatého“, [9] a tato jednota je charakterizována třemi prvky: vírou, kultem – zvláště eucharistií – a hierarchickým společenstvím. Zároveň je katolická, je otevřená všem lidem, všem rasám, všem kulturám. Velká různorodost liturgických obřadů, teologických a duchovních tradic, disciplín nejenže nenarušuje jednotu, ale naopak ji vyjadřuje. Proto „uznáváme, také mimo organismus Kristovy církve, existenci četných prvků pravdy a

posvěcení, které jsou církvi vlastní a směřují ke katolické jednotě. A pro víru v působení Ducha Svatého, který v srdcích všech Kristových učedníků vyvolává lásku k této jednotě“.[10] Je ale třeba říci, že spása se lidem dává prostřednictvím církve. „Věříme, že církev je nutná ke spáse, poněvadž Kristus, který je jediným prostředníkem a jedinou cestou spásy, se zpřítomňuje pro nás ve svém těle, kterým je církev. Avšak božský plán spásy zahrnuje všechny lidi“.[11]

Uvědomujete si krásu naší katolické víry? Jak říkával náš Otec, dává odpověď na všechny tužby lidského srdce, když učí, že svatá Boží vůle je, *aby se všichni lidé zachránili a (došli) k poznání pravdy*. [12] Proto nabízí všem svým věřícím prostředky ke spáse a také proto je apoštolský zápal, ta touha ohlašovat poznání a lásku Krista všem lidem, přirozeně spojený s křesťanským povoláním.

Nic nás nemůže zprostit této zodpovědnosti a musíme tedy uvažovat: jak se k tomu stavím? Jak prosím o tento zápal pro všechny lidi?

Je pravda, že „věčné spásy mohou [...] dosáhnout všichni, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, avšak s upřímným srdcem hledají Boha a snaží se pod vlivem milosti skutečně plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí.“[13] Nicméně Pán chce počítat s naší spoluprací na evangelizaci: každý ve svém prostředí se má snažit každý den, aby dával poznávat spásnou zvěst a aby spolupracoval na dovršení vykupitelského díla. Protože jak říká svatý Josemaría, nesmíme zapomínat, **že svědomí lze zaviněně zdeformovat, zatvrdit se v hříchu a odporovat spásonosnému působení Boha. Proto je třeba hlásat učení Krista, pravdy víry a**

***mravní normy; a proto také jsou
potřebné svátosti, ustanovené
Ježíšem Kristem jako kanály,
kterými k nám proudí milost a
léky na naše ubohosti, které jsou
důsledkem naší padlé
přirozenosti.[14]***

„A tak církev zároveň prosí i pracuje,
aby se celý svět ve své plnosti
přetvořil v Boží lid, Kristovo tělo,
chrám Ducha svatého, a aby
Stvořiteli vesmíru a Otci byla v
Kristu, který je hlava všech,
vzdávána všechna čest a sláva.“[15]

Žijeme v době, kdy je výzva pracovat
na budování církve naléhavější.
Nepropadejme malomyslnosti ani
pesimismu před ovzduším
relativismu a lhostejnosti – dokonce i
odmítání Boha –, které se roztahuje
na toliká místech jako olejová
skvrna. My, kteří se snažíme brát
svou víru vážně, musíme znásobit s
radostí svoje úsilí o přiblížení duší k

Bohu, k církvi. Nemyslete si, že to je nějaký titánský úkol: musíme dělat pouze to, co máme na dosah ruky, s pevným rozhodnutím směřovat celou naši existenci k Bohu.

Přímluvce neustále jedná v srdcích, probouzí v každém – možná ve chvílích nejvíce nečekaných – palčivou žízeň po věčnosti, po nadpřirozeném životě. A my – každý z nás – musíme být připraveni odpovídat na jeho podněty. **Jaké poslání má Boží lid? Přinášet do světa naději a spásu Boží, být znamením lásky Boha, který všem nabízí přátelství, být kvasem, který prokvasí celé těsto, solí, která dává chuť a uchovává před zkažeností, být světlem, které osvětluje.**[16]

Zdůrazňuji: naplňme se důvěrou, nenechávejme prostor pro skleslost. Naše doba nabízí spoustu úžasných možností, jak se učit dobré věci a rozšiřovat je. Každý den máme

mnoho příležitostí, abychom prokázali svou lásku k Bohu tím, že o něm budeme mluvit s těmi, které potkáme. Zdvojnásobme naši důvěru v něho. **Bůh je mocnější!**, říká Svatý otec. **Věříte tomu, že Bůh je mocnější? Řekněme to tedy společně, řekněme to všichni: Bůh je silnější! A víte, proč je silnější? Protože je Pánem, jediným Pánem. Chtěl bych ještě dodat, že realita, někdy temná a poznamenaná zlem, může být změněna, pokud do ní především svým životem vneseme světlo evangelia. Pokud na nějakém stadionu [...] uprostřed noci nějaký člověk zažehne světlo, je sotva viditelné, ale když více než 70 tisíc diváků rozsvítí své vlastní světlo, stadion se rozzáří. Učiňme ze svého života Kristovo světlo, společně vnášejme světlo evangelia do celé reality.[17]**

Dělejme ozvěnu těmto papežovým slovům a snažme se každý den, aby v

naší práci, v našem rodinném a společenském životě, ve sportu, v každém okamžiku!, zářilo světlo následovníků Ježíše Krista, živené modlitbou a častým přijímáním svátosti smíření a eucharistie.

Při příležitosti slavnosti svatého Josemaríi se na celém světě pozvedly modlitby k Bohu, zvláště pak ve mši svaté. Buďte ujištěni, že jsou to modlitby, na které Bůh odpovídá: posílá nám milosti, které přináší ovoce v nás a v našich kamarádech.

V příštích týdnech pojedu do Brazílie, abych doprovázel Svatého otce na Světových dnech mládeže, které se uskuteční v Riu de Janeiro na konci července. Potom, pokud Bůh dovolí, mám v úmyslu navštívit Chile, Uruguay a Argentinu, abych zopakoval osobně mým dcerám a synům a mnoha dalším lidem, kteří mají užitek z práce Prelatury, že církve očekává mnoho od každého,

že papež František, tak jako předchozí papežové, se opírá o všechny a o každého zvlášť v díle šíření poselství Krista po celém světě. To mi řekl 10. června na osobní audienci. Tak jako při jiných příležitostech, i teď počítám s vámi se všemi, aby Pán seslal mnoho duchovních plodů během Světových dní v Brazílii a potom na dalších místech, která se chystám navštívit. Všechny tyto okolnosti nás vedou k tomu, abychom se ještě více přimkli k Petrovu nástupci: musíme ho synovsky doprovázet, sjednocení s jeho osobou a jeho službou církvi a duším.

7. července bude výročí dne, kdy don Álvaro požádal o vstup do Díla. Jeho přímluvě svěřuji věrnost všech našemu křesťanskému povolání. Potom, 16. července, oslavíme Pannu Marii Karmelskou. K ní se utíkám, aby nás jako matka prostřednice

naplnila touhou po svatosti a apoštolským zápalom.

Tento dopis datuji v Zaragoze, kam jsem přijel na pozvání zdejšího arcibiskupa, abych požehnal sochy svatého Josemaríi a blahoslaveného Jana Pavla II., které budou vystavené k uctívání věřícím v jednom kostele v tomto městě. Potom pojedu do Pamplony, kde strávím několik dní před odjezdem do Ameriky. Modlete se za moje úmysly.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Zaragoza, 1. července 2013

[1] Katechismus katolické církve, č. 766.

[2] Druhý vatikánský koncil, Dogmatická konstituce Lumen gentium, č. 4.

[3] Římský misál, Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry.

[4] Svatý Josemaría, Homilie Oddanost církvi, 4-VI-1972.

[5] Svatý Josemaría, Homilie Nadpřirozený cíl církve, 28-V-1972.

[6] Papež František, Promluva na generální audienci, 29-V-2013.

[7] Svatý Josemaría, Homilie Nadpřirozený cíl církve, 28-V-1972.

[8] Svatý Josemaría, Cesta, č. 517.

[9] Svatý Cyprián, Nedělní modlitba 23 (PL 4, 553).

[10] Pavel VI., Vyznání víry (Vyznání víry Božího lidu), 30-VI-1967, č. 22.

[11] Tamtéž, č. 23.

[12] 1 Tim 2, 4.

[13] Druhý vatikánský koncil,
Dogmatická konstituce Lumen
gentium, č. 16.

[14] Svatý Josemaría, Homilie
Nadpřirozený cíl církve, 28-V-1972.
Srov. Svatý Tomáš Akvinský, S. Th. q.
62, a. 1 a q. 61, a. 2.

[15] Druhý vatikánský koncil,
Dogmatická konstituce Lumen
gentium, č. 17.

[16] Papež František, Promluva na
generální audienci, 12-VI-2013.

[17] Tamtéž.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-cervenec-2013/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2013/) (20.03.2026)